

General | | Actualitzat el 11/01/2021 a les 11:20

Els permisos iguals i intransferibles són beneficiosos però injustos

La corresponsabilitat és, també, un compromís polític vinculat a un feminisme de mínims que ens ha ensenyat que els homes hauríem de fer algun pas enrere i deixar espai

[inicentrareport] Des de l'1 de gener de 2021, els permisos de paternitat s'equiparen plenament als de maternitat. A partir d'ara són de 16 setmanes, remunerats al 100% i intransferibles. Com a pare recent, amb dues criatures d'un i tres anys, no puc deixar de veure la mesura com a beneficosa. Jo l'hauria agraït, i tot i així no em sembla ni justa ni prioritària.

Amb el meu primer fill vaig haver de tornar a treballar als dos mesos, quan se'm van acabar les quatre setmanes de permís i el període de vacances que havia acumulat per utilitzar en aquest moment. Se'm va fer molt curt. Durant un temps, vaig passar a odiar una feina que m'agradava. No hi trobava el sentit. Se'm necessitava a casa i és just on volia ser, però el sistema m'atrapava.

Quan el meu fill va fer els set mesos i mig de vida, iniciada l'alimentació complementària, vaig agafar una excedència, que vaig allargar fins que va fer un any i va començar l'escola bressol. Amb la segona, del 2019, ja no vaig deixar que es repetís el malestar: vuit setmanes de permís, un mes de vacances i, després, excedència. Tant la meua parella com jo vam estar un any sense treballar. No volíem externalitzar les cures i ens ho podíem permetre.

Última setmana de baixa de paternitat. Snif. És increïblement curt. Redéu.

? Pau Llonch Méndez (@paullonch) January 2, 2020

Ho explico perquè en qualsevol debat sobre embaràs, part, lactància o criança (i potser també sobre educació), la vivència pròpia determina en gran part la nostra posició. Ara bé, si l'experiència personal és aquesta, i reconec la necessitat que tenim com a pares de disposar de més temps amb les nostres criatures, **per què no em sembla justa la mesura?**

La resposta és que **porta a titulars enganyosos**, com quan s'afirma que el nombre de permisos de paternitat supera els de maternitat. I no, no és mentida. Durant els primers sis mesos de 2020, la Seguretat Social va tramitar 230.765 permisos per naixement i cura de menor. Més de la meitat, el 51%, van correspondre al segon progenitor, que habitualment és el pare.

Significa això que els homes han decidit bolcar-se a les tasques de cures i que el patriarcat ha perdut legitimitat? Lamentablement, no. Sense que calgui recórrer als milers de testimonis de mares que es poden sentir en grups de suport mutus, presencials i telemàtics, només cal fixar-se una mica en les dades més per adonar-se de la trampa: durant el mateix període de temps, es van donar d'alta 25.672 excedències per tenir cura de menors i familiars a càrrec. **El 87,94% les van demanar dones.** Durant el 2019, segons l'Enquesta de Població Activa, també elles van demanar **el 91,3% de les reduccions de jornada.**

Per tant, no és cert que, com diu en un tuit la Ministra d'Igualtat, Irene Montero, aquest sigui un "avenç històric i pioner indispensable per tancar la bretxa de gènere en les cures". La pròpia Plataforma per a uns Permisos Iguals i Intransferibles de Naixement i Adopció (PPiINA), l'associació que més ha empès per impulsar aquesta reforma, admetia en una entrevista que **els pares només s'agafen el permís si és "intransferible, pagat al 100% i no hi ha cap trampa que els**

ho impedeixi". En altres paraules, es tracta d'obligar-los a cuidar mitjançant la legislació.

En la mateixa línia, un estudi recent demostrava que és molt més probable que els pares comparteixin activament la cura dels fills si la mare està ocupada i treballa a temps complet. Però **és el que necessiten les criatures?** És el millor per a elles un pare que es veu obligat a cuidar-les sense voler-ho del tot i una mare que ja no té excuses per reincorporar-se a la feina a les 16 setmanes, quan el nadó encara la necessita sobre manera, especialment si mama? Jo diria que no.

Per mi, **la coresponsabilitat és**, també, un compromís polític vinculat a un feminisme de mínims que ens ha ensenyat que els homes hauríem d'aprendre a fer passos enrere i deixar espai. I, en canvi, seguim acumulant victòries que ni tan sols ens hem guanyat. Les vies per dedicar-nos a la criança ja hi eren abans, si aquesta era la nostra aposta, i les dones fa temps que ens les mostren: les reduccions de jornada i les excedències per cura de fill són drets dels treballadors. Exercim-los. Potser llavors sí que els empresaris ens començaran a veure com a iguals. **Mentre no ens comportem com elles, les desigualtats persistiran en el mercat laboral.**

Una vegada més, ens apareix al davant **una mutació de la masculinitat que la fa semblar més nova, amable, moderna, a la vegada que no perd ni un sol dels seus privilegis.** De fet, és tot el contrari, en guanya, s'expandeix, i a sobre compta amb la complicitat de persones que esperava trobar-se de cara. Hi havia opcions. S'hauria pogut optar per augmentar el permís de les mares, que porta estancat des de fa trenta anys, malgrat les veus eixordadores de dones que amb tota la dignitat del món ens van fer saber que a dins de casa també s'hi treballava, encara que no es remunerés. Podia optar-se per la transferibilitat perquè cada família pogués utilitzar el temps i els recursos com més li convingués. Sabem de sobres que cada casa és un món. Però no, es va optar per donar més a qui més té.

Ho paguen les de més avall i es deixa enrere un munt de gent: dones que voldrien cuidar i no poden permetre's excedències no remunerades que els permetin allargar el temps de cures; famílies monoparentals, amb dret només als dies de permís d'un dels dos progenitors, etc. Així que sí, 16 setmanes de permís són una bona notícia, però només per als de sempre.

[facentrareport]

[enquestaregistre]